

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 571/2016-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, na právnu pomoc v konaní podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, neidentifikovaného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 475/2013 z 24. apríla 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 432/2014 zo 4. novembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. januára 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 11 ods. 1, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 2 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 475/2013 z 24. apríla 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 432/2014 zo 4. novembra 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou Okresnému súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) domáhala voči žalovanej vydania vecí špecifikovaných v žalobe. Okresný súd rozsudkom z 25. marca 2010 žalobu o vydanie vecí zamietol, pričom dôvodil tým, že žalobkyňa v konaní nepreukázala vlastníctvo k veciam, ktorých vydania sa domáha, a ani to, že sa predmetné veci nachádzajú v reálnej dispozícii žalovanej, teda zákonné predpoklady úspešnosti žaloby podľa § 126 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov. Krajský súd podanému odvolaniu sťažovateľky nevyhovел a svojím rozsudkom z 24. apríla 2014 prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne potvrdil. Právoplatný rozsudok napadla sťažovateľka dovolaním odôvodneným podľa ustanovení § 241 ods. 2 písm. a) až c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). V podanom dovolaní sťažovateľka namietala, že jej bola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť konať pred súdom tým, že napriek vedomosti krajského súdu, že o ňou uplatnenej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu pre odvolacie konanie nebolo rozhodnuté, krajský

súd o podanom odvolaní ďalej konal a následne rozhodol; ďalej sťažovateľka dôvodila nesprávnosťou právnej stránky odvolacieho rozhodnutia, nedostatkami v skutkových zisteniach, ako aj nesprávnym vyhodnotením dôkazov. Najvyšší súd napadnutým uznesením zo 4. novembra 2014 dovolanie sťažovateľky ako procesne neprípustné odmietol.

V sťažnosti adresovanej ústavnému súdu sťažovateľka namieta, že bolo porušené jej „základné právo na právnu pomoc“. Sťažovateľka argumentuje, že v odvolacom konaní, v ktorom požiadala o ustanovenie právneho zástupcu, bola súdom odkázaná obrátiť sa so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci na príslušné Centrum právnej pomoci (ďalej len „centrum“). Podľa názoru sťažovateľky bolo povinnosťou odvolacieho súdu konanie prerušiť z dôvodu procesnej prekážky podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP a v konaní pokračovať až po právoplatnom rozhodnutí centra o podanej žiadosti, čo mal podľa názoru sťažovateľky zisťovať odvolací súd „z úradnej povinnosti“. Sťažovateľka prezentujúc uvedenú argumentáciu odmieta stanovisko dovolacieho súdu, ktorý v dovolacom rozhodnutí ňou uplatnené námietky o porušení jej práva na právnu pomoc odmietol s odôvodnením, že potom, ako jej bol centrom právny zástupca – advokát ustanovený, bolo v jej dispozícii túto skutočnosť odvolaciemu súdu oznámiť, kde opomenutie uvedenej povinnosti nemožno pripísať na vrub konajúcemu súdu.

Sťažovateľka ďalej v sťažnosti polemizuje so záverom najvyššieho súdu, ktorý ňou namietaný nedostatok odvolacieho rozhodnutia – sťažovateľkou tvrdené nedostatočné odôvodnenie, neakceptoval ako vadu subsumovateľnú pod ustanovenie § 237 písm. f) OSP, ale ju kvalifikoval ako tzv. inú vadu podľa ustanovenia § 241 ods. 2 OSP, nezakladajúcu samu osebe prípustnosť dovolania. Sťažovateľka na tomto mieste argumentuje: „*Ak teda platí, že nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivý proces a súčasne platí, že právo na spravodlivý proces je základným právom a súčasne platí, že porušenie každého základného práva v občianskoprávnom súdnom konaní je napravitelné dovolaním, potom musí platiť, že nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia zakladá prípustnosť dovolania voči takémuto rozhodnutiu.*“

Sťažovateľka sa nestotožnila ani so záverom najvyššieho súdu, ktorý sa týkal jej námietok o nevykonaní navrhovaných dôkazov prvostupňovým súdom. Sťažovateľka na tomto mieste dôvodila: „V konaní som navrhla celý rad dôkazov na preukázanie vlastníctva vecí, ako aj na preukázanie ich držby žalovanou. Prvostupňový súd tieto dôkazy nevykonal, ich nevykonanie nezdôvodnil a vec uzavrel s tým, že som neunesla dôkazné bremeno. Odvolací súd existenciu tejto mojej námietky síce zaevidoval, vôbec žiadnym spôsobom sa jej však nevenoval, nevysporiadal sa s ňou. Takáto vada je nesporne porušením mojich procesných práv (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a opätovne som ju namietala v dovolaní. Dovolací súd mal existenciu tejto vady potvrdiť alebo vylúčiť. Dovolací súd namiesto toho pristúpil k „obhajobe“ prvostupňového rozhodnutia, supľujúc zanedbanú povinnosť odvolacieho súdu zdôvodňovaním, prečo nemusí súd vykonať všetky dôkazy. Namietam, že sa jedná o vadný procesný postup, ktorým nápravu zjednať nemožno.“

V závere svojej sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol v jej veci nálezom a „vyslovil porušenie mojich základných práv, ľudských práv a základných slobôd v rozsahu práva na právnu pomoc v konaní, práva na spravodlivé prejednanie a rozhodnutie mojej veci, práva na prístup k súdu, práva na účinný a efektívny opravný prostriedok a práva vlastníť majetok, chránené čl. 20 ods.1, čl.46 ods.1, čl. 47 ods.2, čl.48 ods.2 Ústavy SR, čl. 11 ods.1, čl. 36 ods.1, čl. 37 ods.2, čl. 38 ods.2 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods.1, čl. 13 Dohovoru a čl.1 Dodatkového protokolu k Dohovoru.

Ďalej navrhujem, aby súd zrušil uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 4.11.2014, sp. zn. 3 Cdo 432/2014 a aby mu vec vrátil s príkazom prejednať moje dovolanie zo dňa 30.6.2014 a rozhodnúť o ňom, alternatívne, aby zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 24.4.2014, sp.zn. 2Co/475/2013 a aby vec vrátil odvolaciemu súdu na nové prejednanie a rozhodnutie môjho odvolania.

Keďže proces obrany môjho vlastníctva trvá už 15-ty rok, navrhujem, aby mi súd priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 000,-€ a aby mi priznal náhradu trov konania a právneho zastúpenia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sťažnosť trpí nedostatkami, ktoré by štandardne viedli jej k odmietnutiu z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí. Predovšetkým ide o nedostatok právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, ako aj nejednoznačný a nedostatočný petit, ktorý vykazuje znaky neurčitosti, keďže sťažovateľka v prvom bode petitu navrhuje vysloviť porušenie jej označených práv bez toho, aby uviedla či k porušeniu týchto práv došlo postupom alebo identifikovaným rozhodnutím všeobecného súdu.

Sťažovateľka uvedomujúc si nedostatok právneho zastúpenia navrhla, aby ústavný súd tento nedostatok „*odstránil postupom podľa § 30 O.s.p... a v prípade ak tomuto návrhu vyhovie, aby ustanovenému právnenému zástupcovi umožnil toto moje laické podanie, ešte pred rozhodnutím o jeho prijatí/neprijatí na ďalšie konanie, doplniť*“. Ústavný súd konštatuje, že navrhnutému postupu nemohol vyhovieť, pretože prijatím zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 327/2005 Z. z.“) bolo v Slovenskej republike na sprístupnenie právnej pomoci osobám v hmotnej núdzi zriadené centrum. S účinnosťou od 1. januára 2012 sa systém sprístupňovania právnej pomoci osobám v hmotnej núdzi prostredníctvom centra vzťahuje aj na väčšinu konaní pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy (výnimku tvorí ústavnoprávna ochrana poskytovaná v súvislosti s trestnými vecami, pozn.). S účinnosťou od 1. januára 2012 došlo taktiež k zmene ustanovenia § 30 OSP, podľa ktorého účastníka, ktorý požiada o ustanovenie

advokáta a u ktorého sú predpoklady, aby bol oslobodený od súdnych poplatkov, súd odkáže na Centrum právnej pomoci. V zmysle uvedeného žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu pre konanie pred ústavným súdom bolo potrebné adresovať centru bez ohľadu na právny názor sťažovateľky, v zmysle ktorého považovala za vhodnejšie požiadať ústavný súd, aby on odkázal sťažovateľku na centrum ako priamo podať žiadosť centru.

Ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci v záujme poskytovania materiálnej ochrany základných práv a slobôd musel ustáliť predmet tohto konania pre účely rozhodnutia o predbežnom prerokovaní sťažnosti. Vychádzal pritom z celkového obsahu sťažnosti, ako aj jej príloh a predmet konania pre tento účel ustálil, tak ako to je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia.

Predmetom konania je teda namietané porušenie označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Ústavný súd vo vzťahu k splneniu procesných podmienok prípustnosti sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu bral do úvahy neskoršie napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v dovolacom konaní, ktorým dovolanie sťažovateľky odmietol, a preto nepovažoval v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sťažnosť v tejto časti za oneskorenú, pretože lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu je v prípadoch procesného rozhodnutia dovolacieho súdu považovaná za zachovanú (pozri rozsudok ESLP z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54). V takýchto prípadoch sa potom lehota určená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde počíta od právoplatnosti procesného rozhodnutia dovolacieho súdu.

Ústavný súd preto predloženú sťažnosť v časti namietajúcej napadnutý rozsudok krajského súdu ako súdu odvolacieho nepovažoval za oneskorene podanú, a to aj vzhľadom na skutkovú okolnosť včasnosti sťažnosti v časti namietajúcej napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho.

1. K Namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu

Sťažovateľka svoje výhrady proti napadnutému rozsudku koncentruje do námietok spočívajúcich v údajnom nesprávnom postupe krajského súdu, ktorý vec nevrátil okresnému súdu z dôvodu, že v čase predloženia súdneho spisu okresným súdom na rozhodnutie krajským súdom (4. októbra 2013, pozn.) o jej odvolaní nebolo rozhodnuté o jej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu pre odvolacie konanie, o ktorej bolo rozhodnuté centrom až 18. októbra 2013. Sťažovateľka v tejto súvislosti uviedla, že centrum jej žiadosti vyhovel. V uvedenom sťažovateľka vidí porušenie svojho základného práva na právnu pomoc v konaní.

Ústavný súd konštatuje, že táto námietka sťažovateľky je zjavne neopodstatnená, pretože krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom až 24. apríla 2014, teda ustanovený právny zástupca mal dostatočný priestor približne 6 mesiacov na poskytnutie právnej pomoci v odvolacom konaní. Z uvedeného dôvodu teda nemohlo dôjsť k porušeniu označeného základného práva sťažovateľky na právnu pomoc v konaní podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a čl. 37 ods. 2 listiny napadnutým rozsudkom krajského súdu. Ústavný súd preto v rámci predbežného prerokovania sťažnosti ju v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pokiaľ ide o ďalšie výhrady sťažovateľky, ktorými odôvodňovala porušenie svojich označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, teda nesprávnosťou právnej stránky odvolacieho rozhodnutia, nedostatkami v skutkových zisteniach, ako aj nesprávnym vyhodnotením dôkazov, ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje nedostatok ústavnoprávneho rozmeru námietok a poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného (krajského) súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové

a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu konštatuje, že právny názor krajského súdu, že sťažovateľka v konaní „*nepreukázala svoje tvrdenia ohľadom skutočnosti uvádzaných v žalobe, t. j., že žalovaná ako správkyňa konkurznej podstaty prevzala veci uvedené v žalobe, pričom ide o majetok žalobkyne*“, nemožno považovať za arbitrárny, svojvoľný, resp. za taký, ktorý by popieral účel a zmysel právnej úpravy, a nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením označených práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 1 dodatkového protokolu a napadnutým rozsudkom krajského súdu, preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Ústavný súd z obsahu namietaného, ako aj predchádzajúceho súvisiaceho rozhodnutia zistil tieto relevantné skutočnosti, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzal:

Dovolanie podané proti rozsudku krajského súdu z 24. apríla 2014 odôvodnila sťažovateľka dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. a) až c) OSP, a síce že je rozsudok založený na nesprávnom právnom posúdení veci. Zároveň tvrdila, že odvolací súd jej odňal možnosť konať pred súdom tým, že konal aj napriek tomu, že o žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v tom čase nebolo rozhodnuté.

Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol ako procesne neprípustné. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že nezistil existenciu väd konania taxatívne vymedzených ustanoveniami § 237 OSP (teda ani v súvislosti s namietaným odňatím možnosti konať pred súdom) a primeraným spôsobom reagoval na dovolacie

námietky sťažovateľky. Najvyšší súd vysvetlil, že nesprávne právne posúdenie veci, ako aj iná vada konania je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno úspešne uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá. V súvislosti s námietkou sťažovateľky, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, konštatoval, že v zmysle judikatúry najvyššieho súdu (R 111/1998) ju možno považovať len za inú vadu konania.

Ústavný súd relevantné právne závery najvyššieho súdu prezentované v napadnutom uznesení nehodnotí ako vykazujúce známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti. V tejto spojitosti možno zdôrazniť, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (III. ÚS 185/09).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru o neopodstatnenosti námietok sťažovateľky, ktorým odôvodňovala namiatané porušenie svojich označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, a preto sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 ústavy, čl. 11 ods. 1 čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením najvyššieho súdu, odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. Sťažovateľka v sťažnosti namietala aj porušenie bližšie neoznačeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny oboma napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto rozhodnutia. Ústavný súd konštatuje nedostatočné pomenovanie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2

listiny. Označený článok ústavy, ako aj dohovoru upravuje hneď niekoľko základných parciálnych práv účastníkov konania, preto sa štandardne vyžaduje, aby sťažovatelia označili základné právo nielen označením príslušného článku ústavy, resp. listiny, ale aj ich slovným pomenovaním, čo sťažovateľka neurobila v petite svojej sťažnosti. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že ani z odôvodnenia sťažnosti nie je možné bez pochybností jednoznačne určiť, ktoré parciálne právo podľa označeného článku ústavy a listiny mala sťažovateľka na mysli.

Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia sťažnosti v tejto jej časti v spojení s jeho neurčitým petitom v tejto časti významné procesné dôsledky. Samotný subjektívny názor sťažovateľky o porušení jej neidentifikovaného základného práva podľa ústavy v spojení s nedostatočným odôvodnením sťažnosti v tejto jej časti spôsobuje taký rozsah nedostatkov zákonných náležitostí sťažnosti v tejto časti, že ju bolo potrebné odmietnuť z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

4. Sťažovateľka zároveň v petite svojej sťažnosti namietala, že napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov uvedenými v záhlaví tohto rozhodnutia došlo k porušeniu jej práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

Rovnako ako v prípade namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd nezistil ani porušenie práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

Uplatňovanie práva na účinný prostriedok nápravy vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí totiž nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci *Silver* a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (*Boyle a Rice* proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako nálezy ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/2010, sp. zn. IV. ÚS 325/2011 a sp. zn. I. ÚS 538/2013). Účinnosť právneho prostriedku nápravy nie je

závislá ani na istote na priaznivom výsledku konania a samotná skutočnosť, že v konkrétnom prípade sťažovateľovi nebola na základe inak účinného prostriedku nápravy poskytnutá náprava vôbec, resp. v dostatočnej miere, ešte nie je dostatočná pre záver, že sťažovateľovi nebol daný k dispozícii účinný prostriedok nápravy porušenia daného práva (rozsudok ESĽP Vilvarajah a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 30. 10. 1991, č. 13163/87, bod 122, alebo rozsudok ESĽP Gordon-Krajcer proti Poľsku zo 7. 7. 2009, č. 5943/07, body 32 – 34].

Citovaná judikatúra ESĽP potvrdzuje zrejmu súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje, a keďže ústavný súd zistil, že k porušeniu práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru nedošlo, nemohol dospieť ani k záveru, že by krajský súd a najvyšší súd porušil sťažovateľkino právo zaručené čl. 13 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu, ktorý ústavne konformným spôsobom potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, resp. odmietol dovolanie sťažovateľky, nemôže predstavovať porušenie zákazu odmietnutia spravodlivosti v takom zmysle, ako to sťažovateľka namietala. Ústavný súd uvádza, že čl. 13 dohovoru má procesný charakter, ktorý zaručuje všeobecné právo na účinný právny prostriedok nápravy pred vnútroštátnym orgánom každému, kto sa dovoláva základných práv a slobôd uvedených v dohovore. Tento účinný prostriedok nápravy je nezávislý od istoty priaznivého výsledku pre sťažovateľa (podobne III. ÚS 86/05, I. ÚS 538/2013).

Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky vrátane absencie právneho zastúpenia v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2016